

Andre ved en selvstændig kunstnerisk Virksomhed. Derimod er Kunstnerens og de literaire Forfatteres heromhandlede Forhold i flere andre Stater til Skade for Kunstnerne ordnet paa en meget forfjellig Maade. Saaledes er det ved den omfattende østerrigiske Lov af 19de October 1846 der samtidigt ordner begge disse Forhold, foreskrevet, at naar Noget, der har forfærdiget et Kunstværk, eller den, som er indtraadt i hans Rettighed, vil gjøre Brug af den ved Loven hjemlede udelukkende Ret til Eftergjørelse og Mangfoldiggjørelse (hvilken Retts Barighed iøvrigt lige med Beskyttelsen mod Eftertryk er fassat til 30 Aar efter Forfatterens Død), maa han ved Kunstværkets Offentliggjørelse udtrykkelig forbeholde sig Rettigheden og bringe dette Forbehold til Udførelse inden Udløbet af 2 Aar efter Udgangen af det Aar, hvori Kunstværket er udkommet, da i modsat Fald enhver Eftergjørelse af dette uden Indskrænkning er tilladt. Fremdeles er det ved samme Lov bestemt, at naar Originalkunstværket bliver en Andens Eiendom, gaaer den udelukkende Ret til at foranstalte eller tilstede dets Mangfoldiggjørelse tillige over paa Erhververen, med mindre det Modsatte udtrykkelig vedtages.

Ligeledes skjælnes den i Preussen om disse Forhold gjældende Lov af 11te Juni 1837 imellem, om Originalen er i Kunstnerens eller hans Arvingers Eie eller afhandlet til Andre. I første Tilfælde forbeholder Loven, som det synes for bestandigt, Kunstneren og hans Arvinger den udelukkende Ret til den første Gjengivelse. Vilde de da selv foranstalte en Mangfoldiggjørelse af Originalen og sikke sig imod Indgreb af Andre, saa have de, forinden den første Copi er afhandlet, at gjøre Anmeldelse om Foretagendet til det øverste „Curatorium, der Künste,“ ledsaget af en Erklæring om, at de ikke vilde tilstede en Mangfoldiggjørelse af Kunstværket ved Andre, som ikke dertil have erholdt særlig Tilladelse af dem. Er en saadan Anmeldelse og Erklæring skeet, nyder Kunstneren og hans Arvinger den udelukkende Ret til Kunstværkets Mangfoldiggjørelse for et Tidsrum af 10 Aar (Beskyttelsen mod Eftertryk af literaire Arbejder er derimod, ved samme Lov udstrakt indtil 30 Aar efter Forfatterens Død, uden at der kræves nogen særlig Tilfjendegi-

velse fra den Berettigedes Side for at holde den i Kraft). Afhænder Kunstneren eller hans Arvinger Kunstværket, førend der er paabegyndt en Mangfoldiggjørelse af samme, saa gaaer, hvis ikke en udtrykkelig Aftale har fundet Sted, den udelukkende Ret ganske tabt. Den kan imidlertid vedblive at bestaae for et Tidsrum af 10 Aar enten til Fordeel for Kunstneren eller hans Arvinger, idet de forbeholde sig Rettigheden, eller til Fordeel for Erhververen, idet de overdrage ham den, naar der kun i begge Tilfælde samtidig med Afhandelsen derom træffes Aftale og gjøres Anmeldelse for det øverste „Curatorium der Künste.“ — I Forbindelse hermed bestemmer samme Lov, at Afbildninger af et Kunstværk, som retmæssig ere forfærdigede ved en anden kunstnerisk Fremgangsmaade end den ved Originalen anvendte, saasom ved Kobberstik, Staalstik, Træsnit osv. eller ved Afstøbning, Afforming osv. ikke uden Indvilgelse af den, som saaledes har gjengivet Kunstværket, eller den, som ere indtraadt i hans Ret, maa mangfoldiggjøres ad reent mekanisk Veie, saalænge de Blader, Former og Modeller, ved Hjælp af hvilke Afbildningen er fremskillet, endnu ere brugbare.

I det Ministeriet saaledes har troet at burde gaae ud fra, at de virkelige Forfjelligheder, som finde Sted imellem en Kunstners og en literair Forfatteres Stilling i Henseende til Eftergjørelse af deres Arbejder, maa lede til en forfjellig Ordning af den Beskyttelse, som bør være sikket dem, og man heri har fundet en Støtte ved et Hensblik til de fremmede Stater, hvor denne Anskuelse har vundet Anerkjendelse i nyere omfattende Love, der samtidig have ordnet begge disse Forhold, har man dog ikke kunnet finde sig foranlediget til ved den nærmere Anordning af den Kunstnerne tilkommende Beskyttelse at følge den Veie, hvorpaa man i disse Stater er slaaet ind. Der synes saaledes navnlig ikke at burde tillægges den Omstændighed, at Kunstneren afhænder Originalen, nogen Indflydelse paa hans udelukkende Ret til at eftergjøre samme. Naar denne Ret først engang er anerkjendt, er det nemlig vistnok utvivlsomt, at det ikke kan anses at ligge i Sagens Natur, ligesaa lidt som det kan antages at være Kunstnerens Hensigt,